

Vlado
Šav

SMREKA Za hrastiči je pot zavila k potoku, ga prečkala z mostom iz črnih brun in ravna stopila v nizek smrekov gozd. Hodil je s spuščeni rokami, iglice so se dotikale pordelih dlani, razgaljenih prsi, obraza z odprtimi očmi. Včasih je videl vse zeleno. Razširil je noge in razpel roke in začel tako teči. Oral je skozi vejevje, znoj mu je stopil na zardeli tilnik. Vse hitreje je tekel. Steza je naredila nagel ovinek, ni ga videl ali ga ni hotel videti. V poslednjem naporu se je vrgel predse, na nizko, košato smreko. Veje so zahreščale, po licih, prsih, gležnjih ga je zaščemelo. Trebuh mu je preletel šilast krik. Obležal je tako, razkrečen objemajoč smreko, upognjeno pod njegovo težo. Počasi je sklonil glavo in pogledal. Črn, suh štrcelj je rasel iz debla in mu izginjal med nogami. Goste, temne kapljice so druga za drugo gomazele po štrclju in si v oprezni kačici utirale pot h koreninam.

ŽABICE Stal je nekdo na samotni ulici,
 gledal je v zaplato trave pod zidom
 — tri žabice so lazile po mokrih bilkah,
 druga čez drugo so se kobacale gladkih telesc
 in se prevračale.
 (Bil je južen pomladni večer,
 s toplim vetrom in redkimi zastori dežja.)
 Stal je tam in gledal.
 Včasih je šel kdo mimo.
 Upočasnil je hojo in se mu ognil v velikem loku.

COFIDENTAL Zunaj piha burja.
 TALK Soba v polmraku, modrikasti predmeti,
 iz luknjice v pokrovu peči sika rumena luč.
 Burja zopet steče skozi ulico,
 zaškripa s polkno, tlesne z obešeno rjuho
 in s časopisom na čelu zdrkne za vogal.
 »Ata!«
 »Hm?« Žilaste pesti na mizi, siva glava na pesteh.
 »Sam sem. Ne vem, kaj bo z menoj čez mesec, dva. Če prej
 ne pobesni srce, bom našel koga, ki bo nor kot jaz, da
 bomo kakor prsti ene roke? Drug za drugega, eno telo?«
 »Hm.« Oče zdaj strmi v temo pred sabo, v ugaslih zenicah mu
 trepeta svetloba iz peči.
 »Ata, samo enkrat v življenju se človek zares odloči,
 le enkrat da na kocko svoje sanje: novo življenje
 ali stara smrt, telo ob telesu ali samota do groba.«
 »Bog jo pomili, moja mater, in večna luč naj ji sveti, amen.«
 Spet glava na pesteh, zopet burja po cesti
 in za vogal (išče sestro?)
 le somrak bolj črn
 in pramen svetlobe bolj jarek kot prej.

MOČNI Tisti dan je šel za vetrom.
 VETER Tu postoj — mu je rekel veter iz smreke.
 Stal je na jasi. Popoldne, čebele nabirajo med.
 Sleci se — je šepnilo iz bukovja. Uboga.
 Vidi nevidnega, leti mu naproti čez sklonjeno latje trav.
 Dotakne se ga in mu strga kožo z mesa.

V velikih krpah leti čez jaso, popada v potok,
 mehurjasta odplivka za grme.
 Sredi jase stoji rdeče telo.
 Cvetice negibne. Čebele nabirajo med.
 Leti mu naproti od druge strani,
 odtrga, scefra mu meso s kosti, razmeče po travi.
 Privrejo črne mravlje, vsaka odnese svoj košček,
 pod iglicami mravljišča še enkrat zagomazi, potem je vse mirno.
 Sredi jase stoji okostnjak. Sonce sije. Čebele nabirajo med.
 Tretjič prihaja, trave vršijo v naletu.
 Raztrešči kosti, razprsne lobanjo.
 Iveri kosti se pogreznejo v zemljo.
 Trave pomeljejo z mehкими zobki koreninic in spet obstojijo.
 Sončno popoldne na jasi. Čebele nabirajo med.
 Veter pommrava za hribom.

SANJSKA Potihoma stopam v deželo sanj,
 DEŽELA golo dekle leži ob potoku,
 lase ji nosi voda;
 na robu gozda stoji nag fant
 z naročjem zelenih vej.
 S prstom na ustih stojim vmes.
 Dekle me pogleda:
 prst se mi razcveti v rožo.
 Fant me pogleda:
 iz ušesa se mi izvesijo vrbove šibe.
 Namesto oči imam dvoje gnezdec,
 ptički ležita na drobnih jajčecih.

»Poslušaj!«

(Trave butnejo v nebo kot smreke,
 duhom vonj razrite zemlje).

»Ko boš do kraja raztrgan, oblečeš novo življenje.«

JAZ Ne. Nisem tisti, ki ga iščeš. Tisti je odšel.
 NISEM Ne. Nisem tisti. Tisti je odšel.
 TISTI Zapustil je papirnat kup.
 Zapustil je asfaltno cesto.
 Zapustil je predale mize iz jekla in debele šipe.
 Ni ga več.

Odšel je nekega poletnega dne,
 ko je pihal z morja slan veter.
 Morda zdaj gleda žbice sonca na valovih,
 morda leži na gozdni jasi in žveči kislico,
 morda se brizgata s ciganko
 v tolmunu pod previsno skalo,
 morda leži v temi in diha zemljo.
 Ne vem.
 Jaz nisem tisti.

Žabice in druga dejstva

(Igralčeva bežežnica)

Odlomek

Borivoj
Wudler

Lepega dne bom zapustil svoj
 brlog in bom šel, kakor da ni nič.

Si bom požvižgaval; med poškrpavanjem stopnic, ki sem jih klel, ponoči, vsakokrat, ko sem se kradel iz hiše; takrat namreč, še prej, že davno, ko mi je bilo veliko do tega, da bi imeli o meni dobro mnenje.

Danes se požvižgam. Na njihovo mnenje. In žvižgam. Še nikoli nisem toliko žvižgal; jim bom pustil namizi zankaste sledove tistega, kar mi prihaja na misel, ko sedim v svojem brlogu in čakam, da pride ura, ko ga bom zapustil in odšel.

Grmi. Je še daleč, a se bliža. Čisto temno je tamle! slišim sosedov glas. Sežem na slepo med knjige: zelo verjetno so se v silurju iz rib z loparjastimi plavutmi razvili v eno smer coelacanthi v drugo pa primitivne dvoživke. Kaj naj človek s tem počne? Če se bom le odločil, da grem (v mesto), in če bom srečal znanca, ali naj mu rečem: Žabice so se začele razvijati v silurju iz rib z loparjastimi plavutmi? V celem mestu ne najdeš več človeka, ki bi ga to zanimalo.

Vstanem. Odprem okence, hladna sapa mi puhne v obraz, iz žleba prhneta dva vrabca v krošnjo jablane. Drobceno sunkovito frfotavo premikanje skozi zrak — še drugi ptiči švrkajo med drevjem. Nad modrikastimi obrisi Pohorja visi velika temna gmota oblakov, sega sem k nam, valeč se, premešavajoč svetlejšo in temnejšo plast. Sosega stoji med vrati, šiviljski meter, obešen okoli vratu, ji poplesuje v vetru, prime ga, drži, gleda. V zrak. Poglej si tole! reče sosed z vrta. Ja, reče sosed izpred vrat. Gledamo